

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 czerwca 2014 roku, uzupełnionym pismem z datą w nagłówku „dnia 20 czerwca 2014 roku” (data prezentaty: 2014-06-24, k. 30 akt) powodowie A. T. (1), E. S. (1) i D. T. (1) domagali się zasądzenia od pozwanego L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. kwoty 6 300 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 03 maja 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem części należnego a niewypłaconego odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, który w dniu 06 czerwca 2013 roku wyrządził szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będącym własnością poszkodowanych jako współników Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. A. T., E. S., D. T..

Powodowie wskazali w uzasadnieniu, że w związku ze szkodą wynajęli pojazd zastępczy, a koszt najmu wyniósł 8 160 złotych netto, zgodnie z umową najmu pojazdu zastępczego z dnia 01 lipca 2013 roku oraz fakturą VAT numer (...). Powodowie wynajęli pojazd zastępczy za cenę 270 złotych netto za dobę, czas najmu pojazdu zastępczego obejmował zaś okres 30 dni.

Roszczenie dochodzone niniejszym pozwem obejmuje kwotę 6 300 złotych netto, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy wysokością szkody poniesionej przez powodów w związku z koniecznością najmu pojazdu zastępczego, a wypłaconym dotychczas przez pozwanego odszkodowaniem w kwocie 1 800 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu i podniósł, że za zasadny uznał najem pojazdu zastępczego przez okres 9 dni według stawki 200 złotych netto, gdyż w ocenie pozwanego do przeprowadzenia kompleksowej naprawy uszkodzonego pojazdu wystarczyło 5 dni. Nadto pozwany wskazał, że stawka za jaką powodowie wynajęli pojazd zastępczy została zawyżona w stosunku do rynkowych stawek za najem samochodu klasy M. (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 06 czerwca 2013 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność A. T. (1), E. S. (1) i D. T. (1) jako współników Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. A. T., E. S., D. T..

Na skutek powyższego zdarzenia zatrzymany został dowód rejestracyjny uszkodzonego pojazdu.

Sprawca szkody ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M., występujący w obrocie pod nazwą handlową L. D..

niesporne, a nadto: kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 9 akt, zaświadczenie – k. 10 akt, pokwitowanie – k. 11 akt

Uszkodzony pojazd został częściowo naprawiony we wrześniu 2013 roku. Koszt przeprowadzonej naprawy obejmującej demontaż i montaż skrzyni ładunkowej, naprawę ramy pojazdu, konserwację ramy pojazdu i prace lakiernicze oraz niezbędne materiały wyniósł 3 690 złotych brutto.

faktura VAT numer (...) wraz z kosztorysem – k. 13-14 akt, zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2015 roku – k. 89-93 akt, twierdzenia powoda E. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2015 roku – k. 89-93 akt

W dniu 01 lipca 2013 roku A. T. (1), E. S. (1) i D. T. (1) prowadzący działalność jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) s.c. A. T., E. S., D. T. zawarli z K. M. umowę najmu samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za cenę 270 złotych netto za dzień najmu. Umowa została zawarta na okres od dnia 01 lipca 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku w dni ustalone przez najemcę.

Powyższy pojazd był niezbędny poszkodowanym do wykonywania prowadzonej przez nich działalności gospodarczej polegającej na detalicznej sprzedaży mebli, sprzętu oświetleniowego i innych artykułów użytku domowego oraz ich transportu do nabywców. Samochód ten był przystosowany do przewozu mebli, był specjalnie wyposażony (winda załadownicza) i posiadał konieczne zabezpieczenia.

Samochód zastępczy był wynajmowany przez poszkodowanych w okresie od dnia 01 lipca 2013 roku do dnia 30 września 2014 roku łącznie przez 30 dni. Koszt najmu wyniósł 8 100 złotych netto (30 dni x 270 złotych).

umowa najmu numer (...) – k. 19 akt, faktura VAT numer (...) – k. 20 akt, zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2015 roku – k. 89-93 akt, twierdzenia powoda E. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2015 roku – k. 89-93 akt

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M., występujący w obrocie pod nazwą handlową L. D., wypłacił poszkodowanym odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1 800 złotych uznając jako za zasadny okres najmu okres 9 dni obejmujący 5 dni technologicznego czasu naprawy, 2 dni wolne od pracy (weekend) i 2 dni organizacyjne oraz stawkę w kwocie 200 złotych netto za dobę.

pismo z dnia 03 lutego 2014 roku – k. 21 akt, pismo z dnia 03 marca 2014 roku – k. 22 akt

A. T. (1), E. S. (1) i D. T. (1) wezwali L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. reprezentowaną przez L. S. C. de S. y (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. do wypłaty pozostałej części odszkodowania, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty z dnia 27 marca 2014 roku – k.23-26 akt, pismo z dnia 29 kwietnia 2014 roku – k. 27 akt

Niezbędny czas naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 06 czerwca 2013 roku, mając na względzie wszystkie okoliczności, które miały wpływ na uzasadniony okres naprawy, mieścił się w przedziale od dnia 06 czerwca 2013 roku do dnia 02 lipca 2013 roku i wyniósł 26 dni kalendarzowych.

Wysokość stawek stosowanych za wynajem pojazdów o klasie porównywalnej do uszkodzonego pojazdu, wyposażonego w windę załadowniczą na okres 30 dni, występujących w T. w lipcu, sierpniu i wrześniu 2013 roku mieściła się w przedziale od kwoty 166,67 złotych netto do kwoty 280 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego – k. 112-128 akt, ustna opinia uzupełniająca – protokół skrócony rozprawy z dnia 22 czerwca 2016 roku – k. 167-169 akt (zapis cyfrowy: 00:02:04-00:27:36)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na zeznaniach świadka A. S. w zakresie, w jakim świadek ten, faktycznie zajmujący się sprawą naprawy uszkodzonego pojazdu i najmem pojazdu zastępczego, wskazywał zarówno na okoliczności związane z poszukiwaniem warsztatu, który naprawi pojazd uszkodzony, jak i przyczyny wynajęcia pojazdu zastępczego. Świadek wskazał bowiem, iż z uwagi na wysokość uszkodzonego pojazdu nie było możliwe jego naprawienie w większości zwykłych warsztatów samochodowych, zaś jego naprawa w warsztatach przystosowanych do naprawy samochodów ciężarowych była znacznie droższa. Nadto, świadek wskazywał, iż samochód ten był poszkodowanym niezbędnym do wykonywania prowadzonej przez nich działalności gospodarczej polegającej na detalicznej sprzedaży mebli oraz ich transportu do nabywców. Samochód ten był przystosowany do przewozu mebli, był specjalnie wyposażony w windę załadowniczą i posiadał konieczne zabezpieczenia pozwalające przewozić meble bez narażania ich na uszkodzenie. Zeznania powyższego świadka były spójne i logiczne, a nadto korelowały z treścią zgromadzonych w sprawie dokumentów. Sąd miał wprawdzie na uwadze, że świadek jest synem powoda E. S. (1), a

zatem jako osoba bliska jest on bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy na korzyść powodów, niemniej jednak okoliczność ta sama w sobie nie może, zdaniem Sądu, prowadzić do zdyskredytowania jego zeznań, zwłaszcza w sytuacji, gdy pozwany nie przedstawił dowodów na poparcie swoich przeciwnych twierdzeń, a zeznania świadka znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych sprawie (dokumentach i opinii biegłego sądowego).

Sąd dał wiarę także twierdzeniom powoda E. S. (1) w zakresie, w jakim wskazywał on na okoliczności związane z poszukiwaniem stosownego warsztatu samochodowego, w którym można byłoby dokonać naprawy uszkodzonego pojazdu i to za jak najniższą cenę, albowiem były one spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach, w tym w opinii biegłego sądowego.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie naprawy i eksploatacji pojazdów silnikowych oraz ich wyceny, bezpieczeństwa ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych J. Z. – zarówno pisemnej, jak i ustnej złożonej w czasie rozprawy w dniu 22 czerwca 2016 roku.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. W związku z zarzutami strony pozwanej sformułowanymi w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 25 września 2015 roku” (data prezentaty: 2015-09-29, k. 136-139 akt), w ustnej opinii uzupełniającej biegły sądowy podtrzymał swoją pierwotną opinię oraz wnioski w niej zawarte w całości. Odnosząc się do zarzutu niewskazania materiału źródłowego będącego podstawą wydanej przez biegłego sądowego opinii, np. cenników, ofert lub umów, z których wynikałyby stawki najmu pojazdu wyposażonego w windę załadowniczą, biegły sądowy wskazał, że stawki te na potrzeby sporządzenia opinii w niniejszej sprawie ustalał w rozmowach telefonicznych. Nadto, biegły sądowy wyjaśnił, odnosząc się do zarzutu doliczenia do uzasadnionego czasu naprawy (który biegły sądowy ustalił na 26 dni kalendarzowych) dodatkowych dni pomiędzy dniem 28 czerwca 2013 roku a dniem 02 lipca 2013 roku (z uwagi na konieczność wykonania badań technicznych oraz konieczność odebrania dowodu rejestracyjnego z odpowiedniego urzędu) i dodatkowego jednego dnia pomiędzy dniem 19 czerwca 2013 roku a dniem 20 czerwca 2013 roku na samą czynność oddania pojazdu do warsztatu (podczas gdy pojazd winien zostać odstawiony do warsztatu najpóźniej w dniu 19 czerwca 2013 roku i w tym dniu powinna rozpocząć się jego naprawa), że dowód rejestracyjny uszkodzonego pojazdu został zatrzymany z powodu skrzywienia ramy pojazdu będącej głównym elementem nośnym. Celem odzyskania tego dokumentu należało udać się samochodem na stację kontroli pojazdów, po uprzednim uzyskaniu z wydziału komunikacji miejskiej dowodu tymczasowego niezbędnego do poruszania się tym pojazdem. Po wykonaniu badania technicznego należało z zaświadczeniem udać się z powrotem do wydziału komunikacji miejskiej w celu odzyskania stałego dowodu rejestracyjnego. Biegły sądowy wyjaśnił przy tym, że wykonanie powyższych czynności jest trudne do zrealizowania w jeden dzień, w związku z czym biegły sądowy po ustaleniu, że naprawa zakończyła się w piątek, tj. w dniu 28 czerwca 2013 roku, przyjął dzień 01 lipca 2013 roku jako zasadny czas potrzebny na wykonanie badań technicznych i odebranie dowodu rejestracyjnego, zaś wtorek – dnia 02 lipca 2013 roku biegły sądowy przewidział jako dzień, w którym była już możliwa eksploatacja pojazdu po naprawie. Biegły sądowy wyjaśnił również, że pocztą elektroniczną wysłaną w dniu 18 czerwca 2013 roku o godz. 11:54 ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że odpowiedzialność za przedmiotową szkodę została ustalona, z akt sprawy nie wynika natomiast, kiedy poszkodowani odczytali tę wiadomość. W ocenie biegłego sądowego trudno wymagać, aby w tym samym dniu odczytać wiadomość, znaleźć warsztat i odstawić pojazd do naprawy. Mając na względzie powyższe, biegły sądowy uznał, że dnia 18 czerwca 2013 roku nie można wskazać jako dnia rozpoczęcia naprawy pojazdu, bowiem warsztat ma zaplanowaną pracę na dany dzień, wobec czego jako dzień rozpoczęcia naprawy ustalić należało dzień 20 czerwca 2013 roku. Biegły sądowy wyjaśnił także, że wyliczył hipotetyczny uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, uwzględniając realia niniejszej sprawy, w szczególności czynności ubezpieczyciela, technologiczny czas naprawy oraz czynności związane z naprawą i odzyskaniem dowodu rejestracyjnego. Biegły sądowy podkreślił, że fizyczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 5 dni roboczych, a w swoich obliczeniach przyjął optymalny czas

najmu względem daty szkody oraz wskazał, że nie uwzględnił braków mocy przerobowej w warsztacie, zaś obliczenia uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego biegły sądowy wykonywał przy założeniu, że obie strony dochowały należytej staranności w procesie likwidacji zaistniałej szkody.

Sąd podzielił słuszość zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na opinii biegłego przy rekonstruowaniu stanu faktycznego sprawy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. z tytułu przedmiotowej szkody zaistniałej w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 06 czerwca 2013 roku.

Spór sprowadzał się do ustalenia niezbędnego czasu naprawy przedmiotowego pojazdu oraz wysokości stawek najmu pojazdu zastępczego o klasie porównywalnej do uszkodzonego pojazdu.

Mając na uwadze określony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Odnosząc się do kwestii związanej z kosztami najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, iż przywołany wyżej przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy, np. samochodu. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela przy tym w całości pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03), w którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego do prowadzenia działalności gospodarczej, uznano konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności do czasu naprawienia szkody.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzialność za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciel ponosi jedynie w takim zakresie, w jakim najem pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę (wyznacza on bowiem granice odpowiedzialności odszkodowawczej) oraz obejmuje ona tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Pozwany w niniejszej sprawie uznał 9 dni z zafakturowanych 30 dni wynajmu pojazdu zastępczego. Ustalając zasadny okres najmu pojazdu zastępczego zaś Sąd miał na uwadze, że jak wynika z opinii biegłego sądowego naprawa powinna zakończyć się w dniu 28 czerwca 2013 roku, jednakże z uwagi na konieczność wykonania badań technicznych oraz konieczność odebrania dowodu rejestracyjnego z wydziału komunikacji miejskiej, eksploatację samochodu można było rozpocząć nie wcześniej niż we wtorek – dnia 02 lipca 2013 roku, co oznacza, że niezbędny czas naprawy należący do powodów pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 06 czerwca 2013 roku, mając na względzie wszystkie okoliczności, które miały wpływ na uzasadniony okres naprawy, mieścił się w przedziale od dnia 06 czerwca 2013 roku do dnia 02 lipca 2013 roku i wynosił łącznie 26 dni.

Odnośnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powodowie domagali się zwrotu przedmiotowych kosztów liczonych według uiszczonej przez nich stawki w wysokości 270 złotych netto za dobę. Pozwany powyższą stawkę zakwestionował wskazując na jej zawyżenie i przyznając odszkodowanie (za 9 dni) w oparciu o stawkę w kwocie 200 złotych netto.

Ustalając wysokość celowej stawki za najem pojazdu zastępczego Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego, zgodnie z którą na terenie T. znajdowały się trzy wypożyczalnie oferujące wynajem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą pojazdowi marki M. (...) z zabudową kontenerową oraz windą załadowniczą. Wysokość stawek stosowanych za wynajem powyższego pojazdu na okres 30 dni, przez wypożyczalnię na terenie T. w lipcu, sierpniu i wrześniu 2013 roku mieściła się w przedziale od kwoty 166,67 złotych do kwoty 280 złotych netto za dobę.

Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych przez wypożyczalnię stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powodów nie była zawyżona i mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego. Uwzględniając powyższe Sąd przyjął jako zasadną stawkę w wysokości 270 złotych netto za dobę. Wynajęcie pojazdu zastępczego za tę cenę było zatem możliwe, pozwany zaś nie wykazał, aby zachodziły jakieś szczególne okoliczności przemawiające za przyjęciem stawki za najem pojazdu zastępczego w wysokości wskazanej przez pozwanego – 200 złotych netto za dobę.

W tym stanie rzeczy Sąd ocenił, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dni po 270 złotych netto, co daje łącznie kwotę 7 020 złotych netto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodom kwotę 1 800 złotych, zatem do zapłaty pozostała kwota 5 220 złotych.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za zasadne w zakresie powyższej wskazanej kwoty, Sąd na mocy art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2013 roku, poz. 392 ze zmianami) orzekł jak w punkcie I wyroku i zasądził od pozwanego L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. na rzecz powodów kwotę 5 220 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 03 maja 2014 roku do dnia zapłaty (jako że termin naliczania odsetek nie był kwestionowany). Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powodowie wygrali sprawę w 82,85%, a pozwany w 17,15%. Koszty poniesione przez powodów wyniosły 1 566 złotych (opłata od pozwu – 315 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictw – 51 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2 544,67 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 327,67 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 1 297,43 złotych (82,85% z kwoty 1 566 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 436,42 złotych (17,15 % z kwoty 2 544,67 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 861,01 złotych, którą Sąd zasądził na ich rzecz w punkcie III wyroku. Zarządzeniem z dnia 16 listopada 2016 roku Sąd nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego (w kwocie 172,33 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 grudnia 2016 roku